

Véletlen SZERELEM

JAMIE MCGUIRE

Dream
válogatás

Erin Easter annak a három Erinnek az egyike, akik egy kisváros, Blackwell gimnáziumának végzős diákjai, akiknek nemcsak a keresztnévük egyezik, de a születésnapjuk is.

Eastert felelőtlen, egyedülálló édesanyja nevelte fel, és plátói szerelmet táplál Weston Gates iránt. A két másik lány, Erin „Alder” Alderman és Erin „Sonny” Masterson a közösség kedvencei: a város két legtehetősebb családjának gyermekei, legjobb barátnők és persze pomponlányok. Mindenük megvan, ami Easternek nincs. Ezt mások is tudják, és nem hagyják, hogy elfelejtse. A két Erin pokollá teszi Easter életét, aki alig várja, hogy a tanév végén itt hagyhassa a várost.

Weston egy közkedvelt sztáratléta, két sikeres ügyvéd gyermeke. De nemcsak Erin Easter rajong érte, hanem Alder is kinézte magának. A fiú nap mint nap küzd az elvárásokkal, amelyeknek meg kell felelnie, ha fel akar érni családjá nevéhez, titokban pedig együtt érez Easterrel, hiszen ő is úgy érzi, máshova tartozik, egy másik életbe. Ez összekapcsolja a két fiatalt, de lehet-e jövője ennek a románcnak? Hogy ezt kiderítsék, tragédiákkal és titkokkal kell szembenéznük...

JAMIE MCGUIRE a Véletlen szerelem helyszínét saját szülővárosában képzelte el, ugyanis mindig akart egy ott játszódó történetet írni. Jamie szereplői sohasem tökéletesek, szereti megmutatni a hibáikat és a gyengeségeiket, mert így szerinte szerethetőbbek lesznek. Úgy érzi, ez valódi történetet eredményez.

Jamie olyan sikerkönyvek szerzője, mint a Beautiful-sorozat, A Sötétség és Fény angyalai-trilógia, a Gyönyörű sorscsapás könyvei vagy a Red Hill.

A Véletlen-trilógia első kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Amint először olvastam róla, tudtam, hogy kedvelni fogom Erin Eastert, a főhősnőt. A bátorsága, a kitartása egyből megfogott, alig vártam, hogy megtudjam, mi történik vele legközelebb.”

Publishers Weekly

„Ez a könyv emlékeztetett arra, miért szeretem Jamie McGuire regényeit: kevés szóval is rengeteget elmond, és amint azt hiszem, hogy tudom, mi fog történni, mindig jön valami váratlan fordulat. Lenyűgöző!”

Waterstones

„Mindenkinek csak javasolni tudom, hogy olvassa el ezt a könyvet: a történet egyszerre mutatja be az örömet és a bánatot, a szenvedélyt és a fájdalmat. Egy ültödben el fogod olvasni, így aki belekezd, javaslom, ne szervezzon magának más programot!”

Bookwhisperer

„Biztos vagyok benne, hogy sokan érzik majd úgy, hogy róluk szól ez a történet: az iskolai nehézségek, az otthoni gondok és a mindent elfeledtető váratlan szerelem mindenkit megérint.”

Amazon

„Tündérmesészerű történet, amelyben a környék legszegényebb lányáról kiderül, hogy ő egy elvarázsolt királykisasszony, és természetesen megjelenik a herceg is, akinek bár nincs fehér lova, de így is minden lány bele fog szeretni, aki ezt a könyvet a kezébe veszi.”

Goodreads

Véletlen
SZERELEM

JAMIE McGUIRE

—• részlet •—

Első fejezet

— TAKARODJ HAZA, OLTSD EL A VILLANYT, ÉS NYÍRD KI magad! – rikácsolta Erin Alderman, s izzó gyűlölet süttött rám gyönyörű aranybarna szeméből. Kilenc pomponlány élén állt a kicsiny, téglalap alakú ablak túloldalán. Nem egyedül az ablaküveg választott el minket egymástól.

Kilenc szempár szegeződött rám és fekete kötényemre, amelyen csokoládés-tejes turmix és csokikrém foltjai éktelenkedtek. Élvezték a helyzetet, de egyik sem nézett a szemembe.

Erin Masterson, Erin Alderman legjobb barátnője és a pomponlánycsapat társkapitánya gyilkos tekintettel vette el tőlem a banános Fantáziát, amelyet az imént kotyvasztottam össze a számára. Ugyanolyan dögös volt, mint a barátnője, csak neki nem hosszú aranyszőke haja volt, hanem gesztenyebarna – a hosszuk azonban megegyezett.

– Diós öntetet mondtam! Nincs más dolgod, mint betölteni a fagyit a tálba, pohárba vagy tölcsérbe, és

hozzáadnod, amit kérnek tőled. Ha ennyi sem telik tőled, és még a Dairy Queennél is felsülsz tizenhét évesen, mi vár rád a felnőtt életben? Legjobb lesz, ha feladod, Erin. Távozz a világból méltósággal!

Erin Masterson nem a legjobb barátjánőjéhez beszélt, hanem hozzám, Erin Easterhez, a harmadik Erinhez végzős osztályunkban. Nem voltak mindig az ellenségeim. Az óvodában és első elemiben sülvé-főve együtt voltunk, ezért tanáraink és szüleink becenevekkel különböztettek meg bennünket egymástól. Erin Aldermant Aldernek hívták, Erin Mastersont Sonnynek, engem pedig egyszerűen csak Easternek. Nekünk, hármunknak nem csupán a keresztnévünk volt közös, de a születésnapunk is: szeptember elseje. A két másik Erin szülei azonban tagjai voltak a Country Clubnak, s idővel a szabadkőművesek és a szülői munkaközösség élére kerültek, míg az én alig húszéves anyám lányanyaként egy szál magában állt a világban.

Barátságunknak azonban egyszer és mindenkorra vége szakadt ötödikben. Máig nem értem, miért lettem az Erinek gúnyolódásainak legfőbb céltáblája. Most, a gimnázium utolsó évében megpróbáltam kikerülni őket, ők azonban utánam jöttek a Dairy Queenbe, ahol hétvégeken és hét közben, tanítás után dolgoztam.

Felhúztam a tolóablakot, és kinyújtottam a kezem.

– Ne haragudj! Add ide, kicserélem az öntetet.

Frankie félretolt a csípőjével, kikapta a poharat Sonny kezéből, lekanalazta róla a barna, mogyorós

fagyöntetet, a lefolyóba lökte, fél adag diót nyomott a helyébe, és visszaadta a csajnak.

– Nem dobok ki egy teljes adag fagylaltot, csak mert a drágalátos anyád nem tanított meg, hogy néha pofára esik az ember. Most pedig lépj le, kisanyám! – mondta, és fejét félrerántva myomatékosította, amit mondott.

– Majd tudatom *anyámmal*, hogyan gondolkozol a szülői feladatokról, *Frances*. – Sonny valósággal fröcsögte a szavakat. Direkt a keresztnévén szólította Frankie-t, amit ki nem állhatott. – Nem kétlem, hogy az innen-onnan összeszedett kölykeid nagy szakértővé avattak.

– A kutyakölyköket hívják így, Masterson – vigyorgott rá Frankie udvariasan. – Meg talán a te anyukád szólítja így a gyerekeit.

Az Erinek egy emberként vicsorogtak rá, aztán mind a tíz csaj elhordta magát.

– Elnézést kérek. – Néztem, hogy vonulnak tovább peckesen a pomponlányok, az iménti csörteváltástól fel-dobva.

– Miért kérsz elnézést? – ráncolta össze a szemöldökét Frankie csípőre tett kézzel. – Ezerszer mondtam már neked, de elmondom újra. Ne hagyd, hogy ezek a hárpiák szívassanak! Csak még rosszabb lesz, ha nem szállsz szembe a hozzájuk hasonlókkal. Hidd el nekem, tapasztalatból beszélek.

– Már csak három hónap van hátra a gimiből – mondtam, miközben lemostam kezemről a ráragadt tejet és cukrot.

Frankie felsóhajtott, és a plafont fixírozta.

– Emlékszem az évzárómra. Ez volt életem egyik legszebb estéje. Még minden előttem állt: a nyár, az egyetem, hogy elmúljak huszonegy; alig vártam, hogy belekezdjek. – Arcáról lehervadt az álmodozó kifejezés, és letörölte a pultot. – Elég volt egyetlen éjszakát együtt töltenem Shane-nel, és mindez füstbe ment. Hét év múlt el azóta, és ugyanaz a melóm, ami a gim mellett volt. – Fejét csóválva kurtán felnevetett, miközben egy makacs csokifoltot dörgölt tovább a pulton.

Elfintorodva figyeltem a döntése fölött merengő Frankie-t. Szerencsésnek tartotta magát, hogy állandó munkára talált a Dairy Queennél. Az olajtársaság arrébb költözött, és vele együtt eltűntek a jobbfejta állások. Nagy szó volt ez egy ilyen porfészekben.

Megcsördült a telefon, Frankie felvette a kagylót.

– Nem, Keaton, nem eheted ki az üvegből a moGYoróvaját! Emlékszel, azt mondtam, ha megéhezel, egyél banánt, az majd elmulasztja az éhséged! Azt mondtam, nem, és punktum! Add a nagyit, légyszí! Szia, anyu. Megvagyok. És te, hogy vagy? Helyes. Nem, Keatonnak hatkor táncórája van, Kyle-nak pedig hét-kor gyerekbaseballja. Rendben – mosolyodott el. – Én is szeretlek. Szia.

Letette a kagylót. Megfordulva találkozott csodálkozó tekintetével.

– Nem vesztettél el egy gyereket? – kérdeztem.

– Nem, dehogy. A kicsi is az igazak álmát alussza, istennek hála – kuncogott fel.

Újra végigtörölgette a pultokat, én pedig eltakarítottam a trutymót, ami Sonny banános fagyija után maradt. A Dairy Queen Blackwell egyik legkisebb, legrégebb épületében kapott helyet. Maga a kisváros is piciny pont csak Oklahoma állam térképén. A két tulaj – Cecil és Patty – boldogan engedte, hogy az átutazó idegenek lefényképezzék e ritka, ötvenes évekből itt maradt műemléket. A vendégeink vagy a két tolóablakon át adták le rendeléseiket, vagy a déli oldalon, a kocsijukból. Alig fértünk el egymás mellett Frankie-vel. Gyakran egymásba is botlottunk, ha nagy volt a hajtás, mondjuk, baseballmeccsek után vagy vásárok idején. Az épület oldalában hosszú pad állt az árnyékban azoknak, akik itt akarták elfogyasztani a fagyijukat vagy a hot dogjukat. Rendszerint azonban üresen árválkodott.

– Szentatyám! Vége az edzésnek – nézett ki Frankie az utca túloldalán húzódó kavicsos sportpályára. A mellette sorakozó kocsik és kisteherautók egy része eltűnt; mostanra leparkoltak a DQ előtt. Tucatnyi izzadt srác pattant ki belőlük, és sétált át az úttesten az ablakomhoz. Frankie is kinyitotta a magáét. Két sor formálódott előttünk.

Weston Gatesnek le kellett hajolnia, hogy szembenézzen velem. Bozontos barna haja még csapzott volt az izzadságtól. Sötétszürke pólóján a Blackwell Maroons felirat ékeskedett. A gesztenyebarna betűk jócskán megkoptak a gimni négy éve alatt, melynek során Weston baseballozott, focizott és kosarazott. Valamikor a faterja is nagy sportoló volt a gimiben, az anyja és a nővére, Whitney pedig egyaránt vezette a pomponlányok csapatát. Whitney jelenleg másodéves volt a Duke egyetemen. Jogásznak tanult, és ritkán járt haza. Nem ismertem közelebbről, de gyönyörű, kedves szeme volt, akárcsak Westonnak.

– Bármit adhatsz, Erin, nekem minden megfelel – mondta most a srác félszeg mosollyal.

– Csak nem a csajra mondtad, Wes? – rótta meg Brady Beck. – Ki tudja, mi telik tőle? Nem tudtam, hogy ilyen alacsonyok lettek az igényeid.

A velük lévő srácok pukkadoztak a nevetéstől.

Weston arca, amely amúgy is kipirult az edzéstől, és olyan volt, mintha kétszer alaposan képen törölték volna, most lángvörösre gyúlt. Smaragdzöld szeme még jobban felszikrázott a kontraszttól. Általános óta igyekeztem nem nézni e szikrázó szempárba, és miután Alder nyolcadikban rástartolt a srácra, még inkább ezen voltam.

– Ne törődj ezekkel a tahókkal, Erin! – Hangosan szedte a levegőt beszéd közben, aztán elfordult, és beleköhögött a könyökhajlatába.

Egyszerű eperfagyit mértem ki neki, nagy adagot, mert tudtam, hogy azt szereti. Elvettem a pénzét, és néztem, hogyan pergeti le az aprót a műanyag borravalós tálcámba.

– Köszí – mondta, és miközben visszaballagott a teherautójához, nyalni kezdte a fagyit.

A többi srác nem volt ilyen udvarias; a többségük nem nézett a szemembe, amihez hozzászoktam már. Olyan anya mellett nőttem fel, akit többször is lesittettek. A környéken élő szülők nem restellték távol tartani a gyerekeiket Gina Easter lányától. Anyám nem volt mindig ennyire maga alatt, 1995-ben éppenséggel ő volt a gimink szépségkirálynője. Onnan tudom ezt, hogy kezembe kerültek az erről készült fotók. Gyönyörű volt a félrefésült szőke fürtjeivel meg a pufók, egészséges po-fijával, ami mandulavágásúnak mutatta azt a nagy, barna szemét.

Frankie-hez hasonlóan ő is korán bekapta a legyet. Viszont vele szemben őt annyira kicsinálta a korai anyaság, hogy inni kezdett. Meg füvezni. Ahogy azután évről évre újabb csalódások adódtak a régiekhez, már bármilyen drog megfelelt, csak hogy elfeledkezzen arról, ki is lehetett volna. A magam részéről nem bántam, ha enyhít a dühén. A legtöbb este azonban több doboz Keystone Light sör is fűtötte ezt, ami tovább rontott a helyzeten.

Minden este, miután Frankie bezárt, leoltotta a vilanyt, és elmondta szokásos búcsúját – Viszlát, csajszil –, rossz előérzettel indultam haza.

– Szóval, ahogy megbeszéltük: holnap sulis után végzős gyűlés lesz, úgyhogy kések egy kicsit – válaszoltam neki ma este.

– Túl van tárgyalva – mondta Frankie, miközben felkapta a retiküljét és a kulcsait, majd kinyitotta előttem az ajtót.

– Hazavigyelek?

Nemet intettem. Minden este megkérdezte ezt, és minden este nemet mondtam, ezért nem nyaggatott tovább. Mindössze öt háztömbnyire laktam a DQ-tól, de különben is tavaszodott már.

Talpam alatt csikorgott a kavics, ahogy az úttest mellett baktattam a sötét utcában. Városkánkban kevés a járda; nem volt itt sem. Több kocsis is elment mellettem, de különben csöndes csütörtök este volt. Nem volt forgalom sem a templom, sem a sportpálya felől. Csütörtökönként volt a legjobb hazamenni.

Felmentem a betonlépcsőn a tornácra. A szűnyoghálós ajtó nyikorgott, ahogy kinyitottam. Zene szólt az ajtó túloldalán. Toporogtam előtte egy ideig, amíg össze nem szedtem a bátorságot, hogy szembenézzek azzal, ami odabent vár. A nappali üres volt. Sietve a szobámba iszkoltam, és magamra csuktam az ajtót.

A zene Gina szobájából szűrődött ki a hallba. Alig tettem be ide a lábam, megéreztem a fű szagát. Eszerint anyám az ágyában gunnyaszt és füstöl, ez azonban még mindig jobb volt egy ittas dühkitörésnél.

Hamar leoldottam magamról a kötényem. Ezt és a többi göncömet a teli szennyeskosárba dobáltam. Legtöbbször túl fáradt voltam ahhoz esténként, hogy mosak, ezért rendszerint jókora adag mosnivalóval érkeztem a mosodába, amely a DQ-tól pár háztömbre működött. Félttem egyedül lenni a Suds & Duds-ban, ezért inkább meg szoktam várni a szombat kora délutánt. Ilyenkor Gina is ébren volt, így legalább volt ürügyem arra, miért megyek el otthonról meló előtt.

Belebújtam egy kifakult, kinyúlt fekete pólóba, amelynek az elején az Oakland Raiders felirat ékeskedett. Feltételeztem, hogy az apámé, ebben azonban nem voltam biztos. Lehetett éppen azon cuccok egyike, amiket Gina a turkálókban szedett össze. Valamiért mégis jó volt azt hinnem, hogy az apám hordta egykor – kicsivel otthonosabbnak éreztem tőle a csótányos nyomortanyát.

Szobámban ezután letelepedtem a zöld szőnyegre. Korábban vastag és bozontos volt, az évek múlásával azonban kifakult, és a világ legcsúnyább állatának irhájára emlékeztetett. Meg kellett írnom az emelt szintű algebraleckét, aztán kilopóztam a hallon át a fürdőszobába, ahol arcot és fogat mostam a Soul Asylum száma-

inak ideszűrődő, tompa hangjaira. Gina nyilván megint betépett. Általában a *Runaway Traint* hallgatta, amikor nekiesett egy füves zacskónak.

A szobámba visszatérve leültem az ágyamra, és szembenéztem a pipereasztal tükreben megjelenő tükörképemmel. Ezt is egy ócskástól vettük, mint minden mást a kéglinkben. Bárki járt a környékén, a tükör inogni kezdett. A pipereasztal legtöbb fiókját ki se lehetett nyitni, a szerepét azonban így is betöltötte, nekem pedig másra nem is volt szükségem. Kikeféltam a hajam, amíg minden gubanc el nem tűnt belőle, aztán lófarokba fogtam hátul.

Ágyam vénséges vén rugói nyikorogva tiltakoztak, ahogy a paplan alá bújtam. Valahányszor a lassan forgó mennyezeti ventilátor megtett egy kört, ugrott egyet. Halk surrogása és Gina újabb számainak akkordjai hamar elálmosítottak. Eszembe jutott, hogy a végzős gyűlés kötelező. Felsőhajtottam, hosszú nap lesz. Különben is, ha lehet, nagy ívben elkerültem a hasonló összeröffenéseket, ahol borítékolhattam az Erinek újabb és újabb gonosz húzásait. Az általános felső osztályai megtanítottak arra, hogy válogatott csesztetésekre számíthatok. Az Erinek, Brady Beck meg néhány haverjuk csak egy valamit élveztek jobban a gúnyolódásnál... ha megríkátkattak. Szemlátomást mindig ez volt a céljuk, és addig nem tágitottak, amíg el nem érték. A gimi négy éve alatt begubóztam magamba, és kizárólag a tanulással meg a

melóval törődtem. Elnyertem egy ösztöndíjat az egyetemre. Egyebekben pedig iparkodtam minél távolabb kerülni a gimitől, Ginától és az Erinektől.

Kinyúltam, és lekapcsoltam a lámpát. Sonny következő programpontként az öngyilkosságot tanácsolta. Abból nem esztek! – gondoltam. Pihennem kellett, hogy erőt gyűjtsek a következő napra. Bármekkora szívás is lesz, akkor is közelebb visz a szabadsághoz, amiről Frankie hiába álmodott.